

LBRIS | We know
dorina brândușa landén

cartea a opta
sau
cantată pentru iepurele roșu

editura vinea
bucurești 2025

iepurele roșu/5
povestea unui cântec imaginat și îngânat în dimineți jilave
 în care nu am găsit alt remediu/ 7
 noimă/ 8
 nu/ 9
 petrecerea/10
când nu visezi și soarele strălucește la miezul nopții/ 11
m-am născut într-o zi de luni și n-am fost urmărită de noroc/ 12
 toate acestea îmi aparțin câtă vreme le cuget/ 14
 între fereastră și vis există întotdeauna un interval/ 16
 poem despre lucruri și prieteni/ 18
de gândul inutilității acestor mâini cu care scriu mă tem/ 19
 coborârea tuturor lucrurilor nu se mai oprește/ 21
 homo solitum/ 23
 oamenii nu știu să meargă înainte
 fără să lase ceva în urmă
 civilizația își continuă cursul
 prin labirintul dărâmat al secolului nostru/ 32
 câte ceva despre tărâmul lupilor singuratici
 sau o istorie suedeză a iubirii
(suedia are cel mai mare număr de gospodării locuite
de o singură persoană din lume și se estimează
că aproximativ 300.000 de persoane din țară sunt izolate social)/ 34
 un fel de încheiere a socotelilor/ 41
*** [un om în carne și oase e un om de vis[...]/ 48

*** [gândindu-se la nevoile lor personale...]/ 49
 *** [văd dincolo de faptele mele iraționale...]/ 50
 *** [trec de la o poveste la alta...]/ 51
 un alt vis/ 52 .
 cine știe unde și când am să mă năruir/ 55
 *** [de unde să știu că inima este...]/ 56
 *** [lumina și umbra...]/ 57
 *** [afară...]/ 58
 *** [soarele vântul și vălurile...]/ 59
 vederi din curtea interioară ...
 (în curtea interioară există o lume
 de umbre care crează și modifică
 inventează și reface...)/ 60
 ne vom distruge oare inimile
 atât de minuțios de parcă ar fi zdrobite cu ciocanul
 tăiate cu dalta?/ 66
 risipirile – un lent naufragiu al poetului
 (accident)/ 70
 lumina/ 71
 noapte de iarnă/ 73
 de opt mii de ani/ 75
 o secvență a memoriei prea încărcate/ 76
 dacă ar vorbi ce ar spune?/ 78
 plăgile/ 79
 la îndemâna oricui/ 80
 o mireasmă care duce spre varul definitiv al unui vis/ 81
 respir și schimb pasul/ 83

Referinte critice/ 85

Dorina Brândușa Landèn/ 89

era noapte și întuneric și uitare
o ușoară neliniște bântuind pe afară
luna-și cobora pleoapa translucidă
un iepure roșu ca sângele zburda prin zăpadă
vorbea întruna întruna vorbea
apoi a tăcut m-a trezit cu muțenia lui
un întuneric nou s-a adăugat celui dintâi
luna s-a prefăcut sub ochii mei
într-un iepure roșu cu botul umed
cu ochii de foc
urca un munte cobora un deal
răceala lumii cădea pe ceafa lui
și toată mireasma amărăciunilor în gura lui
și amara speranță a înaltei dreptăți
cu răbdătoarea trecere a pașilor săi
mergând la trap prin carnea lui ..
apropii zăpada de urechea mea
îmi aplec cât pot inima
trupul spre gheața amenințătoare
merg până la marginea extremă a prăpastiei
urmărind acest iepure a cărui spinare
se pierde roșie în noapte

poate se întâmplă să nu auzim cu adevărat
decât tăcerea celor pe care-i cunoaștem mai bine

**și-i simțim mai apropiați
lovindu-ne cu precizia unui glonț
tras la țintă
în puterea nopții**

**povestea unui cântec imaginat și îngânat în dimineți jilave
în care nu am găsit alt remediu**

trezirea vine dintr-odată și fără sens
fortăreața tuturor neliniștilor
a nerăbdărilor îmi închide aerul dintre buze –
trăim unul în celălalt în adâncul apelor unui vis care se lovește
în fiecare dimineață de pardoseala de beton armat și se sparge
în cuvinte pe care le închid într-un poem încă arzând de durere
hrănindu-l cu sângele meu tâșnind din puterea singurătății
trăgându-i plapuma până la bărbie și îngrijindu-l ca pe o boală

cu o tandrețe de nepătruns cu o siguranță pe care o simt doar orbii
îți ascult pulsul ca pe un izvor subteran lăsându-mă pradă creșterii apelor
iubesc nodurile oaselor tale – temple ale trecerii timpului –
ridurile noastre sunt misterioase ca o scriptură pecetluită
fețele noastre sunt oglinzi întunecate adăpostind stele încă nenăscute
materie fragilă și zadarnică în urma lunecoasă a dezastrului
la marginea lumii ne va aștepta o grădină necunoscută
într-o regiune în care iubirea nu se ascunde și nu se rușinează

în noaptea asta
aud cum se prăbușesc stelele cerului în țărână
aud cum inima lor nemărginită
plesnește de singurătate într-un amestec nebulos
de înțelesuri adevărate ale tăcerii ale întunericului

în prelungirea brațelor mele întinse simplu și curat
în adâncul unei insule nelocuite
crește înțelesul că trăirile de azi nu sunt
decât fotografii neretușate ale existenței

în noaptea asta sunt mai tristă decât o iguană
crucificată pe un perete alb alb

nu mai puteam să intru în casă
fereastra aburită de respirația ploii se repezea
să-mi pătrundă în ochi printr-o mare pată neagră
reflectând asemenea catifelei picăturile de apă
ori senzația de plâns al universului

în golul imens ce se întindea în mireasma mălinilor
părea că mai smulgeam morții o noapte de insomnie
așternuturile albe întinse ca la ceremonia unei execuții
erau maculate de un vârtej de pene roșii
din chivăra unei amintiri neclare

stăteam în fața nopții și nu puteam să intru în casă
acolo în mijlocul întunericului am înțeles că sunt oarbă
de undeva de departe dintre crengi negre și aripi cernite
peste lume își picura armonia cântecului o pasăre
era doar o pasăre mică și nu cunoscuse oamenii

sunt multe de ars
sunt puține
pentru un foc de artificii
în care fragmente de viață se topesc în aer
călătorind prin întuneric invizibile?

ale mele sunt toate aceste înfrângeri camuflata
a mea arderea și topirea
umbra deasă care acoperă luna
cenușa de care dimineața îmi spăl fața
în apele râului fără nume
a mea bucuria pe care încă o mai simt
pentru bucuriile voastre
și toate cele care se dăruiesc focului
fără apărare

dincolo de câteva picături de sânge
nimic nu-mi rămâne
e oare de ajuns pentru a încheia
această petrecere sufocantă?

când nu visezi și soarele strălucește la miezul nopții

o, lumină tulburătoare a miezului nopții
în care moare și se naște soarele
cum umpli tu gura anemonelor cu noduri de aur
și preschimbi toate iluziile roșii în poduri de sârmă
vai cum îmi taie mâinile de parcă mi-ar fi legate încheieturile
și cât de scurtă mi-e respirația aerul parcă ar fi țărână

întreaga noapte buzele mele moi au sângerat întruna
peste grădinile ruinate ale credinței și încrederii
toate mișcările secunde le-am simțit
am simțit metalul frumos al tinereții depărtate
devenind casant desfăcându-se moleculă cu moleculă
într-o prăvălire o fărâmițare care nu se mai oprește

privesc cerul septentrional păstrând în mine neschimbată lumina
până când se va arde în cealaltă lumină și se va distruge.

m-am născut într-o zi de luni și n-am fost urmărită de noroc

am vrut să îndepărtez de la mine sentimentele trăirile
tot ceea ce nu este decât distrugere lentă tăinuită
sunt un om rațional dar în somn tai în felii așteptările
și plutesc sus sus în văzduh deasupra luminilor de avertizare
iar țipătul meu desenează o linie argintie pe nori

tăcerea netedă ca turnată într-un singur tăiș alb necruțator
am ascultat-o cu inima eu însă vorbesc cu toată gura vorbesc
smulgând spre mine partea aceea de timp în care suprapunem zboruri
iar noaptea târzie ne prinde rostogolind cuvinte de care avem nevoie
să fim noi înșine și ceva omenesc dă năvală peste noi
ca sângele în tumult ca vinul într-o vie plină de struguri

eu îmi sunt eu și de bună credință rup zăgazarile
dau lărgime simțămintelor și cu răsuflarea mea înfloresc anemonele
dar aerul e apăsător lumina dospită când de sub norul imens
știi ce se-ntâmplă: în nimeni nu poți avea încredere –
scânteia ei mi s-a istovit într-un lac de nepăsare
iar adevărul stă îngropat și putrezește ca un cadavru fericit

cu bătaî dureroase cuvintele în cerul gurii au înţepenit
pământul pare să fi rămas neclintit cerul este neclintit
păsările sunt muritoare şi aripile lor lungi spre mine îşi întind
zborul tremurând în sine s-a năruit ori poate eu coborând
ca un val înspumat de regrete ruşine şi durere
peste drumul întortocheat al inimii mele
jocul şi pierderea